

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Reden und Arbeiten der Societas Latina - Cod. Karlsruhe 3420, 1-4

Orationes in Marchio-Badensis Societate Latina ab ordinariis h. soc.
solidalibus habitare - Cod. Karlsruhe 3420,2

Hebel, Johann Peter

[Karlsruhe], 1772-1776

[Posselt, Ernst Ludwig]: Tyrannidis foidam imaginem ex historia regum,
quos e Stuarta gente habuit Britannia emergentem Oratione depinxit, 6
Nov 1779

[urn:nbn:de:bsz:31-99834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-99834)

Tyrannicis foedam imaginem
 ex historia regum, quos e Stuarta gente
 habuit Britannia
 emergentem

Oratione depinxit
 Ernestus Ludovicus Lopsetius
 Lit. Cultor & Socius ord.

Ad diem vi. Novemb. MDCCLXXIX.

[Faint, illegible handwritten text in a cursive script, possibly a list or account.]

Quol
ab
mo
ad p
dine
arge
nos p
toma
tura
ma ca
aus qu
reatis
deli
turn p
oram
olupta
lici ocu
magin
nie fl
aque a

Quoties fere

600
112

Quicquid maxime speciosum
abilis eodales condicentifi
mi
ad pulcherrima alicujus ad nobis
assimilis in contemplationem ad
furgere ac - quemadmodum,
quos psalms venustique sensu
comunis omnium parca natura
largiter instruit anima
ma candidiores mollioresque
sub quovis ut respecta tabulae
seatis immortalis penicill
de delineatae propter admiran
dum suavitatis varietatem,
novam semper animo subfundi
voluptatem atque suaviter ac
lici oculos et recineat animadvertunt
immagine quadam summi eadem
que florentissima pascerent mentem,
ingue altum erigere ac dulcissime

permulcere) quod, non reperio
 qua propositum illic vel con-
 tuis vel plenius adsequi posse
 credam, principis vere magni
 vividis quasi coloribus expressa
 imagine: quam si Tullius, ille
 romuli quidem nepotum longe
 facundissimus, orationis aures
 flumine quod nunquam are-
 centem aquarum vim alibi, aut

oratorum, quibus
 Græcia ingeniorum præstantissimum
 foecunda mater & benignissima
 mater, abunde effloruit facile
 eminentissimus copiosa brevitate
 sua, uberius magis vocabarum præ-
 simonia, iustis i. e. summis
 exornandam sibi sumerens lau-
 dibus argumentum nandisteren-
 tua in quo se unicam admi-
 natione auctoritatem jactare proset

eorum eloquentia, de quibus
 comiti consilio in id consensisse
 videntur homines eruditi ut
 in geniorum omnium ppi na
 pes velat proprio eadem titulo
 salutarerit. Tantem enim ex
 cessa. Imago illa spirat a moe
 ritatem, tam diuino sensus
 creat ea dulcedine omnium ani
 mas abripit, ut qui vel eadem
 tenacissimam illius adumbar
 tionem non amare sese, in di
 cis habere ens cultu profusus
 fuerit illiberalis in se natura
 pacitatem domesticum ipse
 moribus consecatur. Illa rimatione
 si magistrum sequamur rationem
 adque illam omne hujus rei judi
 cium deferamus. Illa de meum
 glorians hoc tanto decore iure quo

dam suo poterit, quem subditi cui
 praestantissimum, divinitus sibi
 conceditum, manus, magis quam
 dici potest, sed non magis tamen
 quam pietas ipsius, virtutis ar-
 dentissimus amor generosa men-
 tis indoles promoveatur in oculis
 ferunt ac tanquam sedissime
 experimentem, Numinus optimi
 effigiem, reverentur. Qui sicut
 quae ad humanitatem perti-
 nent, Altea, indissolubili quo-
 dam et foerico continentur un-
 culo ut universitatem quandam
 efficiant sibi invicem mini-
 strent Altea Altea auxilio
 sis, mutuum sibi adferant oppor-
 tunitatem variorum ingenii decori-
 bus, ministram subjungit no-
 bilissemam, eunim bonis

tem De quo suspicendissimus, et
 anoptissimus difficile admodum
 fuerit constituere, quoniam
 utrumque est. Qui tandem
 saluberrimo visio profunetus
 curiculo, egregie factorum con-
 scientia ex sulano, cognatis
 sibi vobis inferatur, lactus lacti-
 tis omnibus cordum choris
 ad sociatus quo ipse nunc liqui-
 dice, quaque non cadit in
 morsali um quempiam, consu-
 matissima fructu voluptate
 eo gravissimam neque ulla tempo-
 ris longevitate castigandum
 genti sua dolorem iniecit.

Hac ratione humanis rebus,
 quarum decus enim fucit,
 exoptus est Titus, imperatorum
 quos Roma tulit facile optimias

Hac Franco gallici preclarus
 finus rex, Heinricus IV. moatum
 lagentemque terrarum orbem reli
 quid, Hac et Tuolum mellitissime
 patrici pater, Carole Frederice
 triumphans adventu. Tuo coelum
 desideratissimus suis civibus remca
 bis, quanquam spat longissimum
 demum, quam hument. Nasad
 mittit aetatem hoc fieri me.
 rum omnes optabant, qui
 principis hujus indulgentis
 sima anima basensis terrae
 omni geram prosperitatem
 contemni sibi persuaserunt.
 Quam misera vera et lachu
 osa illius provincia forsqua
 ad pressu mi dures que prin
 cipis projecta ludibrium nul
 lum nisi in patientia sola

tium babel. Quam infanta
 principum condilio, quibus tantum
 abest ut nihil carius fingi que
 at subditis ut eos, neque inju-
 ria, quibus eumque potius dant
 devorant! Opusae igitur pre-
 tium facturus mihi videtur,
 foeda in Tyrannidis imaginem,
 et historia regum, quas e fluvio
 la gente habuit Britannia,
 emergentem oculis vestris, Au-
 ditores subjiciem. Ad cum ver-
 reat ut, si omnem temporis
 hujus ambitum oratione
 una complecti animum indu-
 cerem, et dicendi finem facile
 invenirem, neque auribus
 vestris fatietatem aliquam
 adferem, convenientissimum
 duxi in hocceina quidem spem

splendidissimi conceptus vester
 luce Jacobi tantum primum
 vilam paucis duntaxat
 enarrare.

Quocirca ut si romanum
 antiquiorem genium in me
 desideraveritis neque ea latini
 sermonis me ornata in
 tellaxeritis precordia, quo necesse
 est instructum esse qui apud
 gravissimum carum rerum
 arbitrum atque tot, quos Ne-
 sarum amor consociavit, il-
 lius linguae unica cognitione
 ornatis adolescentibus, verba
 facere velis non scientia
 alicujus fiducia sed ad com-
 probandam vobis meam qua
 forte sola conspicuus sum,
 reverentiam, in hunc me locum

proceps ipse pulchris, enixe rogo
 Capienda igitur orationis tibi
 sunt irridia a Jacobo primo
 qui ut Scotiam perpetuo quo
 dam vinculo Anglia conjunger
 do, gloriam regio suadere
 nunquam profecto intermori
 turam, illa dici vix potest quan
 tum laudibus suis ex eo detra
 scit, quod primus dira tyran
 ndis gemina fovit atque
 aluerit, qua sensim vires
 roburque colligendo, successori
 bus exilio futura, a parvo
 sese extollebant in odio, inque
 tetiferam crescebant nolem
 et quidquid prosperi tatum
 largi, seu copiosque beata
 Britanniam prosternebant,

respiciant, tamque horren-
 da concolubant ruina ut quibus
 vis misericorum generibus conflata
 appropiata, sepulta gens valon-
 tissima penes quam curia pacis un-
 aequam non rerum consti-
 tutum fuerat arbitrium exo-
 levit et paene ac pericula
 concedunt cuius imani numina
 inflammata fuerentis populi
 cula rabies, nullum per hor-
 riat scelus, ferido et aequan-
 te conata fractis omnibus le-
 gum vagantibus, ad immanissima
 quaque prorapidis flagitia,
 miseram infelicissimi regis
 cuius non curante per-
 ipsa gelido tremore nec matron-
 tibus oculis, veram hinc laudat

ac triumphabunda adpressit
 inque te cadente sanguine atroci
 ter bacillata est. donec beatus
 ille dies illuxit quo seipam distentam
 que in mille partes Angliam
 aurea recessit concordia, coelesti
 & nobilissima comite assumpta,
 sentiendi generosa libertate, cuius
 sub auspiciatissimo omine libe
 riori cedit spiritu resumpto, sicut
 hincque recollectis origines se denuo
 atque lacertos movere coepit, eo
 tandem usque splendoris pro
 gressa ad decoris ad humanitas
 lembis ubique serpsit serpsit
 bus delitescens, hanc pulcherrimam
 sibi domicilium fixamque
 sedem elegerit, in qua letistu
 mo se amplexissimaque raditam
 esse campis abunde gaudet.

Post excessum familiae tade
 rensis nemo erat qui
 illam grada conligeret Jacco
 natio hujus nominis e regibus
 Scotiae sen. Paulalicum
 igitur ab ins tituti ratione in
 jucundum se fuerit. Audibros
 Sociatissimi! origines hujus
 gentis altius respicere ac anti
 quam Scotiae historiam
 paullo diligentius recollere,
 quo et nexu convenienter inse
 ratur et quid juris in Angliam
 habeat noster distinctius cog
 nosci queat. Omnes, quos anti
 quitate monumenta nobis ex
 hibent, illius provinciae rectores
 originem suam duabus referant
 familiis, Nonneticae nimirum
 et e Turpe quas medium

quoddam tempus sejungit nul
 lu re alia, nisi Balliolis ac
 Brucei de imperio examini
 bus memorabile. Alexander
 III. supremum dicim obiunte,
 quum, virilis quidem stirps
 accepisset filia defuncti regis
 Margaretha principi juvena
 tu anglicæ conjugæ destinata,
 præmature funere succubione
 cepta spei, vano meta exarabi
 tus scotia suluram us crudelissi
 mo dilaberetur bello. Nam prima
 nuis agere, nec super istos
 peremtorum misere civium
 acceros in solum conscendere
 atq. gaudere placuit. Omne igitur
 tur primum rei arbitrium ad
 Guardum, Angliæ regem dela
 tum, cujus iudicio causa superias

habilis est Balliolus, qui postea
 clientelari se victulo sus-
 cepisse Scotiam aegre ferens,
 Andaniae imperium detrecta-
 tus, orloque exinde bello in-
 terceptus, meritis, ingratitude
 poenas dedit. Vendicaverat in-
 ter ea sibi Scotiae regnum
 Robertus Bruce, qui cum
 natura concessisset ad filium,
 Guiderem secundum procecit.
 De, ab Edwardo Balliolis filio,
 pro aliquo temporis intervallo
 ceteris actus, instinctis tandem
 et sopitis quo pro Longam
 rum feriem vulneribus mutuis
 duravere, nefandis certaminibus
 interitum ac vetat natans im-
 perium felici successu firmavit

Sequitur est illum, crebusque
 maris sub latum, ex sorore genitus
 Robertus secundus eo imprimis
 nomine clarior caeteris quod
 primus regiam majestatem
 suae genti intulit, quem proat
 tamquam ejusdem nominis filii
 us exceperat, quinque Jacobos,
 vero sibi ordine succedentes, videlicet
 Scotia, qui velat necessitate ali
 qua fatali illi urgente, infer
 sissima omnes jactati fortuna,
 praeter naturam tandem, funesta
 morte perierunt.

. 613

[Faint, illegible handwriting in a cursive script, likely a list or index, covering the right half of the page.]

C
lati
d.